

SIK SÁNDOR

Ó TISZTA CSEND!

*Hallgass el egy kicsit, te mocskos utcalárma:
Legyen ablakom, ajtóm és fülem is bezárva;
Elállítom a rádiót!
Lelkem, celládba térj s földig zuhanni engedd
Figyelmed függönyét, úgy ünnepeld a csendet
És benne minden földi jót.*

*Hallgatva ünnepeld csendjét az értelennek,
Melyben a gondolat villámai teremnek,
A zengő percek ihletét,
Melyben kibomlanak a lélek mérhetetlen
Arkangyal-szárnyai, s szóban elférhetetlen
Zenét suhog a szent setét.*

*A hallgatást idézd, a szívek drága csendjét,
Amelyben megfogon a két-malasztú szentség:
Hűség, barátság, szerelem.
Ó síríg és síron túl mosolygó szent szövétnek,
Amely odalent nőttél a lét előtti létnek
Hangtalan örvényeiben.*

*És csukló térdeden imádd a csendek csendjét,
Amelyben önmagával beszél a Végtelenség,
A hallhatatlan hallható.
Térden virraszt az éj és mindneken csend ül,
Amikor a magát megtárho Végtelenből
A föld szívére száll a szó.*

*Emlékszel: Hőreben, barlangja odujából
Milyen borzongva leste a zord Illés, a látó
Az Istent, aki elvonul.
Milyen hiába leste sebes szél viharában.
A földrengésben is, a tűzben is hiában:
Suttogó szellőn járt az Úr.*

*A mi Urunk, a Krisztus, embertelen magában
Az Isten-teli csendben, a boldog éjtszakában
Imádkozott a hegyeken;
A forgó csillagok láncát egy kéz eloldta,
Delelni állt a nap s lélekzetviasszafojtva
Figyelt a világegyetem.*

*A vacsoraterem várandós hallgatása
Mélyén ömölt alá, mint sok vizek zúgása,
A lángos Nyelvek mámorára:
Belőle született, az ötvennapos csendből
A Test, a makulátlan, kit Krisztus vére kent föl,
A napba öltözött Ara.*

*Gépkattogása közt a rohanó jelennek
Engedj ó tiszta csend, csendje a Végtelennek
Egy pillanatnyi pihenést,
Hagymázás homlokom lágy ujjaiddal főd el,
Leheld be lelkemet templomi hűvösöddel:
Csak az él, aki benned él.*

*Csak az él, akiben a lélek tiszta csöndjén
Némán izzani kezd a titokzatos tömjén
S füstjén az Angyal megjelen,
És ámuló szeméről a fátylakat leoldja
Az Angyal, az Istennek alázatos heroldja:
A csend-foganta Kegyelem.*

Sík Sándor

HARSÁNYI LAJOS

TÉL

*A tél ezüst-csizmában táncol,
Porzik a hó a lábai alatt.
Bújik előtte ember, állat,
Amerre ordítózza elhalad.*

*A kis szobában árad jó meleg.
A rádióban Bihari-kesergő.
A hegytetőkön mint üveg, ropog
A zuzmarától villogó nagyerdő.*

*A föld pihen. Nagyon elfáradott.
Levetkezik és többet nem beszél.
A nap kis bőbitáját, mint a pelyhet
A láthatárról elsöpri a szél.*

BEETHOVENIG

*A vadgalambnak összetákolt fészke
Ma is olyan, mint ezer év előtt.
Turbékoló szerelmes nászdalához
Nem tett egyetlen röpke névelőt.*

*Te, ember, füstbe fulladt kalyibádból
Hová jutottál ezer év alatt?
Fantáziád a roppant kölni dómig
Hány milliónyi mérföldet haladt?*

*A trágár pun gúnydallól a Miséig
Hány szörnyű lélekzetet kellett venned?
Szólj, szent süket, csodálatos Beethoven:
Mi hajtott és mi énekelt tebenned?*